

er eneraadig over en Del eller ikke. Ved Arve- delingen vil denne Del af Formuen vise sig at være fælles; men i andre Retninger kommer Sæ- reieprincippet frem; dette kan ikke negtes. Vil man blot tage Hensyn til den praktiske Opfattelse, ville Løsgjælt opfatte det, som om der er Særeie. Konen vil sige: det er Mit og det er Dit. Men ogsaa i det Praktiske skal det i flere Retninger vise sig, at Reglerne om Særeie maa komme til Anvendelse og give Anledning til tvivlsomme Spørgsmaal, upaatviolet til langt flere, end man vistnok i dette Dieblit vil være istand til at opregne. Min ærede Kollega her ligeoverfor (Oxenbøll) omtalte det Tilfælde, at Manden døde først, og Konen var den længstlevende. Seg vil dvæle et lille Dieblit ved dette Tilfælde og tænke mig, at der ikke er Børn. Der vil da fremkomme det Særlynd, at, naar Konen modsætter sig — hvad hun rimeligvis i Reglen vil gjøre, — at det, hun saaledes har erhvervet, anvendes til Dækning af den Gjæld, Manden har kontraheret, kunne Kreditorerne ikke holde sig dertil; men omvendt; med Hensyn til Arvedelingen maa hun finde sig i, at det, hun saaledes har erhvervet, tilbørlig skal gaa over til Mandens Arvinger. (Oxen- bøll: Nei). Aldeles utvivlsomt! Hun kan i le- vende Live disponere over det, og det kan ikke tjene til Dækning af den fælles Gjæld, men i Tilfælde af Arv maa det gaa ind under Arvede- lingen. Mandens Kreditorer ere ikke berettigede til at holde sig til det, men omvendt kunne Mandens Arvinger forlange deres Del deraf. Min ærede Kol- lega her ligeoverfor (Oxenbøll) mener det ikke; her have vi da strax et Exempel paa, hvorledes Folk af Jaget blive uenige om Lovens Fortolkning, inden den endnu er traadt i Kraft. — Seg vil nu tage det modsatte Tilfælde, at Konen dør først, og at Boet, naar det, som Konen har erhvervet, holdes udenfor, vil være insolvent, men derimod er solvent, hvis det indbrages derunder. Det vil da atter vise sig, at Særeieprincippet kommer til Anvendelse. Naar der nemlig i § 1 staar: „Saadant Gods hæfter ei for Gjæld, som Manden har stiftet“, kan Skifteforvalteren heller ikke indbringe det under Boet til Dækning af Gjælden. Boet er insolvent; Skifteforvalteren er ikke berettiget til at raade over dette Gods til Dækning af Gjæld, hvorfor det ikke hæfter; Kreditorerne faae ikke Dækning. Derimod kommer dette Gods til at gaa i Arv efter Formuesfællesskabsreglerne. — Seg skal endnu tillade mig at henvise til et

Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Straffe- ansvaret. Man har flere Gange set Yttringer om, hvorledes Manden skal behandles, hvis han gaar hen og bemægtiger sig det, Konen saaledes er raadig over, og disponerer over det. Der er faldet Yttringer om, at han saa maa straffes som Tyv, Ransmand eller Røver. Dette er vist overmaade tvivlsomt, der er vistnok ikke ret Mange, der bestemt tør besvare dette Spørgs- maal. Naar en Kone i sin Mand's Gravværelse gaar ind til deres Pengeskab, lukker det op, tager Pengene og bruger dem, hvad saa? Saa kan hun ikke straffes, og Pengene faas naturligvis ikke igjen. Gaar hun ud og sælger noget af Meuble- mentet, af Mandens Klæder eller deslige, kan Manden vel søge det tilbage fra Kjøberen, men hun kan ikke straffes, hvorfor? Fordi det hører til den fælles Formue, hendes Salg er vel ulovmedholdeligt, men deraf følger kun, at Kjøberen maa finde sig i at tilbagelevere, hvad han har kjøbt; der er ikke Tale om, at hun har paadraget sig Straffean svar. Hvad sker nu, naar Manden bærer sig ad paa samme Maade med Hensyn til det, som Husfruen har erhvervet? Man siger, at han skal straffes som Tyv, Røver eller Ransmand, men dette er overmaade tvivlsomt; thi det tagne Gods hører jo til Fællesboet. Konen kan ikke straffes, naar hun gaar hen og sælger Mandens Frakke, skal nu Manden straffes som Tyv, naar han bemægtiger sig, hvad Konen er raadig over, og sælger det? Kan han ikke straffes — og han kan neppe straffes som Tyv — bliver den Bes- styrelse, hun kommer til at nyde, ikke meget stor; den vil væsentlig indskrænke sig til, at hun, hvis hun kan finde sin Ting, og det er en Ting, der lader sig individualisere, altsaa ikke Penge eller deslige, kan ved en Proces søge den tilbage, hvor hun finder den. Dette forholder sig nu iøvrigt i det Entelte, som det vil — jeg har kun fremdraget disse Exempler for at vise, hvilke Lovsmaal Lovforslaget frem- byder. Man kan være temmelig vis paa, at der vil komme mange flere end disse. Men Grunden til disse Lovsmaal ligger simpelthen i, at skjøndt disse Giendele, fordi man holder sig saa nær som mulig til den gjældende Ret, maa henføres til Fællesformuen, saa overføres i andre Retninger Reglerne fra Særeiet derpaa. Det er dette, som jeg særlig har at indvoende imod det foreliggende Lovforslag, og som viser det Uheldige og Ube- timelige ved det Spørgsmaal, om Husfruens for- muerellege Stilling fordrer en ganske ændret